

Prietenul nostru Robert

Prietenul nostru Robert

Noi, trei surioare, aveam un prieten, pe care-l iubeam mult. Era o prietenie deosebită; dar ea a ținut și după ce nu ne-am mai cățarat în copaci după cuiburi de păsări și nu ne-am mai descălțat de pantofi pentru a intra în râu să prindem raci sau în eleșteu după salamandre.

Prietenul nostru se numea Robert și era fiul unui zilier. El nu era prea cuminte, căci bătrânul învățător rupea multe nuiiele pe fundul pantalonilor lui peticiți. Unde era vorba de vreo bătaie, era și Robert prezent; tot ceea ce nu avea voie să facă, îl atrăgea. Astfel și-a cumpărat un pistol ca al polițistului satului. Acesta l-a muștrat deoarece purtarea de arme și trageri neautorizate erau interzise în cadrul hotelurilor satului. Pistolul a avut un sfârșit groaznic; tatăl lui Robert l-a spart în bucăți cu o piatră, după ce fiul său se împușcase în picior. De fapt dorise să împuște un șobolan gras, care privea mirat din canalul de scurgere; dar el a greșit ținta.

Faptele rele ale prietenului nostru ni se păreau fapte vitejești și acestea făceau să crească mai mult admirația și atașamentul nostru față de el. Fugeam după el ca niște cățeluși și acest lucru îl măgulea pe Robert.

Robert era cu câțiva ani mai mare decât noi. Era înalt și puternic, avea păr negru și ochi întunecoși. Dar nouă ne era drag; mai ales sora mea de șapte ani, Tamara, îl simpatiza mult; nouă ne era totdeauna teamă când el intra în conflict cu vreo autoritate publică. Când se întâmpla așa ceva, Robert stătea cuminte pe sofa. Atunci Tamara, miloasă, se așeza lângă el pe sofa și îi amintea de multele reușite ale bătailor lui, care au trecut fără să fie pedepsit, până când Robert se consola cu gândul și începea să se laude cu ceea ce avea să facă...

Câteodată se urca cu noi în turnul bisericii pentru a vizita bufnițele sau ne arăta un cuib cu păsările, cărora însă nu le făcea nici un rău, căci era un mare prieten al păsărilor.

– Vino, Anne, spuse el surorii mele mai mici, ridicând-o sus pentru a privi în interiorul cuibului construit cu măiestrie.

– Robert, ce puternic ești! spuse Tamara cu respect. Știi ceva, când vei fi mare, am să mă căsătoresc cu tine!

– Nu! Eu, eu sunt doar cea mai mare!

– Robert, nu-i așa că eu! se ruga Anne.

– Vă iau pe toate trei, promitea el mărinos și râdea.

Atunci eram din nou mulțumite.

Câteodată aveam și o „influență de îmbunătățire” asupra lui și îl rețineam de la bătaie: de exemplu când a vrut să spargă geamul de la bucătăria învățătorului sau când a vrut să demonteze căruciorul calfei de fierar. Eram mândre când el asculta de noi. Da, puternicul Robert, de care se temeau toți băieții, se lăsa învățat de noi trei fete!

Ne era groază când tata ne dojenea din cauza băiatului sau când mama ne întreba:

– Fetelor, ce găsiți la acest băiat?

– Mamă, el este așa de puternic!

– Și știi, el a spus că nu poate fi totdeauna cuminte. Iar Anne spuse încet:

– El face tot ce vrem noi și, când va fi mare și va merge la fabrică, se va căsători cu noi.

– Cu toate trei? întreba mama și râdea.

– Da, cu toate trei, dădeam noi din cap și o priveam fericite.

Preferința noastră pentru Robert a fost însă într-o zi justificată și acum, când chiar tata îl laudă pe prietenul nostru, Tamara nu mai poate de bucurie.

Vreau să vă povestesc cum Robert al nostru a ajuns să fie cinstit și de alți oameni din sat.

La marginea satului nostru se întindea o pădure deasă de brad și în spatele pădurii era o carieră de piatră din care pietrarii ciopleau bucăți mari de piatră, pe care apoi le prelucrau cu dalta în frumoase blocuri dreptunghiulare. Apoi le transportau în oraș, unde se construiau clădiri mărețe. În această carieră era și o căsuță de lemn, în care lucrătorii își depozitau uneltele, hrana și praful de pucioasă și unde puteau să se odihnească la amiază.

În vecinătatea noastră locuia un băiat care se numea Fred. El avea și frați mai mici, și frați mai mari și era tocmai la vârsta când oamenii din sat le spuneau băieților „ștrengari.” Acest Fred a ajuns odată în căsuța de lemn, căci unchiul său lucra în carieră ca pietrar. Pe când micuțul scotocea printre tot felul de obiecte, sticle goale, unelte și haine, descoperi o cutie plină cu praf de pucioasă. Ochii băiatului străluceau. Privi în jur și, când observă că e singur, își umplu cele două buzunare cu praf de pucioasă și, cu fața roșie de entuziasm, dar fluierând nepăsător, trecu printre oamenii care lucrau și se îndreptă spre pădure.

Sus, în pădure îl întâlnește pietenii lui care se jucau de-a hoții. De aceea făceau o larmă groaznică.

Fred îi întrerupse din joc.

– Am ceva! se laudă el și își ținea mâinile peste buzunare, ca și cum ar fi ascuns aur.

– Ce poate să fie, mormăi fiul măcelarului.

– Am praf de pucioasă! triumfă Fred.

– Praf de pucioasă? – De unde? strigară băieții emoționați și se înghesuiră în jurul lui Fred.

Acesta ridică din umeri, căci nu dorea să răspundă la întrebările lor, și scoase un pumn plin cu praf de pucioasă.

– Să facem un vulcan, propuse Bert.

– Asta e periculos! avertiză fiul măcelarului.

– Ți-e frică? întrebă Karl.

– Prostii, eu și frica – dar este interzis!

– Ah – interzis! Construim o bombă!

– Nu, ne jucăm de-a revoluția! strigă Sepp.

– Nu, hotărî Fred, căci praful îi aparținea lui, în primul rând să facem un vulcan și pe urmă, cu restul – vedem noi atunci!

Se furișară toți în pădure pentru a nu fi văzuți. În mijlocul pădurii era o poiană mică acoperită cu mușchi și înconjurată de brazi înalți. Aici începură să construiască din pământ o movilă; în vârf scobiră o gaură și Fred puse o parte din praf.

– Cine dă foc? întrebă Bert, care ținea în mână două chibrituri. Nici unul nu îndrăznește să facă acest lucru.

– În sfârșit se hotărî Fred; ceilalți băieți se dădură deoparte. El aprinse un chibrit, apoi îl ținu deasupra prafului.

Mirosul de sulf îi intră lui Fred în nas; sus, pe un brad stătea un pițigoi și cânta. Toți își țineau respirația. Mica flacăra ajunsese la praful de pucioasă – o coloană de flăcări a țâșnit în sus; în același timp a răsunat un țipăt strident și, până să-și dea copiii seama despre ce e vorba, l-au văzut pe Fred stând în flăcări. Scânteile au ajuns la praful de pucioasă din buzunarele lui și astfel a început să ardă.

Strigând, băieții alergau speriați. Numai fiul măcelarului rămase.

– Tăvălește-te pe jos, tăvălește-te! strigă el și îi dădu un ghiont lui Fred care căzu jos. Apoi începu să rupă mușchi și îl aruncă pe băiat, care se tăvălea pe jos de durere și de frică de moarte, pentru a stinge flăcările care cuprinseseră hainele de pe el. În sfârșit Franz reuși să-i rupă zdrențele arse și să stingă focul. Fred stătea culcat la pământ și se tânguia. Corpul îi era acoperit de arsuri, încât nu simțea frigul; hainele lui nu erau decât o grămadă de zdrențe carbonizate, afumate. Încurcat, Franz privea în jur; apoi își dezbracă jacheta și o puse pe Fred.

– Hai să mergem acasă!

– O, au, au! se văita Fred, o să mor, toate mă dor așa de tare!

Franz îl duse până acasă, furișându-se prin spatele caselor și șurilor. Pe pragul casei părintești, Fred își pierdu cunoștința și căzu chiar la picioarele mamei lui, care tocmai ieșea pe ușă cu căldarea cu rule.

Apoi urmară zile grele, foarte grele. Băieții satului treceau unul pe lângă altul și nu îndrăzneau să se privească; căci pentru ei se apropia pedeapsa.

– Vă învăț eu minte să vă jucați cu praf, o să vă învăț eu! spunea bătrânul învățător, răsuflând greu, și băieții se lăsau bătuti, gândeau la Fred și nu murmurau deloc. Numai Franz a fost cruțat, mai ales că avea și el câteva arsuri dureroase la mâini.

Frații cei mari și cei mici ai nefericitului plecau capul, dar se simțeau totuși importanți. Când noi îi întrebam de bolnav, făceau fețe posomorâte și adăgau de fiecare dată: „Suntem bucuroși că nu am fost acolo.” Femeile din vecinătate spuneau că Fred va muri.

Să moară? Într-o seară stăteau liniștite și priveam cu groază spre casa vecinilor. Acolo, sus la mansardă, stătea Fred și trebuia să moară. Femeile, care luau apă de la fântâna satului, vorbeau despre acest lucru și își ștergeau ochii cu colțurile șorțurilor.

Robert venea de la gară cu o mulțime de muncitori; căci el mergea deja de două luni la fabrică și câștiga bani, ceea ce ne impresiona deosebit de mult. Noi îl așteptam în fiecare seară pe la această vreme sub nucul cel mare de la fântână și apoi îi povesteam întâmplările de peste

– O, Robert, strigă Tamara când prietenul nostru se apropie, gândește, ei spun că Fred va muri!

– Da, am spus eu, are o arsură foarte mare care nu vrea să se vindece!

Anne privea descurajată cu ochii ei mari și negri spre Robert, ca și cum el ar fi putut să-l vindece. Toți îl iubeau pe Fred, și desigur și Robert.

Sus, la mansarda spre care priveam sfioase, era medicul. Acesta era un om înalt și slab și avea o barbă rară și ochi ageri. Făcu o față serioasă, când îl consultă pe Fred; arăta atât de neliniștit, încât mama lui Fred începu să plângă.

– Dacă unul din frați ar vrea să se lase operată de la el o bucată de piele pentru a fi pusă peste rană, poate s-ar vindeca, spuse în sfârșit medicul; cu un transplant de piele ar putea fi salvat băiatul; dar, desigur, nu este nici unul...

Mama se uită în jur la fiii ei, dar cei mai mari priveau în jos, iar cei mici priveau plini de spaimă.

– Operăm cu un cuțit ascuțit și subțire, spuse medicul, încurajându-i, nu doare aproape deloc.

– Eu trebuie să..., mormăi cel mai mare dintre frați și se strecură afară; în grabă îl urmă și al doilea. Cei mici începură să plângă; le era frică de cuțit.

– Nu aş putea eu...? îl rugă mama.

Medicul o privi și dădu din cap dezaprobat.

Frații au venit la noi în curte și ne-au povestit ce le spusese medicul.

– Să te lași să-ți jupoaie pielea ca la un iepure! strigă Karl, cel mai mare.

– Da, se cerea prea mult, asta vedeam și noi.

– Cu un cuțit ascuțit! adăugă Heiner. El era alb ca varul, căci nu putea vedea sânge și nici să audă de așa ceva.

Ochii Tamarei străluceau. Ei îi plăceau poveștile înfiorătoare și faptele vitejești, iar cea mică își astupă urechile ca să nu audă. Robert respira greu și își trecu de câteva ori cu mâna peste fruntea înfierbântată. Apoi se ridică și trecu îngândurat strada. Noi nu i-am dat importanță și întrebam într-una pe băieți dacă nu va fi dureroasă operația și dacă va încerca vreunul să-l scape pe Fred de la moarte.

De la casa vecină veni în grabă micuțul Franz și strigă încă de departe:

– Robert se lasă operat pentru Fred al nostru!

Atunci toți au amuțit, iar noi, fetele, am început să plângem. Clopotele bisericii bătură, și băieții plecară acasă. Se întuneca și noi tot mai stăteam și șopteam între noi cu glasuri înecate de lacrimi.

– Robert al nostru! plângea Tamara.

Apoi veni mama și își luă în casă cei trei copii triști și îi mângâie. Tamara povestea, iar cea mică își ascunse capul în rochia mamei; acest lucru îl făcea totdeauna când se temea.

Trecură câteva zile. Nu aveam voie să mergem la Robert, căci era în pat. Femeile povesteau la fântână că Fred se va face iarăși sănătos și că Robert e un adevărat băiat, de la care nimeni nu se așteptase la o asemenea faptă.

Noi numărăm zilele care le mai aveam de așteptat până când vom putea merge la Robert, iar dimineața, când ne trezeam, el era primul nostru gând. Strângeam pentru el mere și portocale, tot ce primeam noi; la fel și prăjiturile le împachetam și le păstram pentru Robert.

În sfârșit, sâmbăta, tata spuse:

– Acum puteți merge..., și am alergat cât am putut de repede la el.

Lucrurile păstrate pentru Robert le-am împachetat în coșulețele noastre și nu după mult timp am fost în fața casei lui.

Anne deschise ușa camerei. Am intrat înăuntru încet, șovăind. Robert stătea pe sofa, acolo unde de atâtea ori l-am consolât după vreo pedeapsă, și ne zâmbea. La început am stat timide la ușă. Prietenul nostru era așa de schimbat; ne părea străin. Fața lui, roșie de altfel, era palidă, dar ochii lui au strălucit când ne-a văzut. Brațul îi era bandajat. Pe masă se afla un îmbelșugat dejun cu pâine cu unt, carne și lapte.

Toate acestea le-a primit de la părinții lui Fred, spuse mama lui Robert privindu-l cu mândrie, nu mai știu ce să-i dea de bucurie.

– Robert, te-a durut?

– Nu ți-a fost frică?

– Te mai doare?

– O, Robert, sunt așa de fericită!

Astfel vorbeam toate în același timp. Apoi am despachetat tot ceea ce am adus și ne-am așezat lângă el. Eu cred că nu am fost niciodată așa de fericite ca în acea zi în camera aceea afumată și joasă.

Aceasta este o poveste adevărată. Robert este încă prietenul nostru cel mai bun, chiar dacă lucrează de dimineața până seara la fabrică și nu îl vedem așa de des. Tamara s-a făcut mare între timp și învață franceza. De căsătorie nu mai este acum vorba între noi. Cred că Robert se gândește la Agnes, sora lui Franz, care lucrează de asemenea în oraș. Când se ivește vreo ocazie, trebuie să vorbesc acest lucru cu Robert – sigur, mie îmi va spune...

Da, Robert a fost altruist! El și-a dat o parte din el, în dureri, pentru a salva viața micului Fred.

Și Mântuitorul meu, Domnul meu Isus Hristos, nu a dat El mult mai mult? Nu S-a dat El pe Sine însuși de bunăvoie? Și cât a suferit El!

Această întâmplare cu Robert mi-a dat prilejul să gândesc la lucrarea Mântuitorului meu, să mă ocup cu El și cu dragostea Lui minunată și să-L primesc pe El ca Mântuitor personal. El S-a dat pentru mine la moarte!

Pot să-L mulțumesc îndeajuns?

Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.(Apocalipsa 3.20)

Aceste cuvinte ale Domnului ISUS HRISTOS sunt și pentru tine cititorule! El dorește să-ți dăruiască viața veșnică și să aibă o legătură personală și permanentă cu tine. Dorești și tu acest lucru?

clickbible.org